

Шевченківський професійний аграрний ліцей

*Збережемо пам'ять про
подвиг*

Василь Мусійович Борисенко

народився 22 березня 1926 року в селі Сеньок Шевченківського (нині Куп'янського) району в селянській родині. Напередодні війни підліток встиг закінчити місцеву семирічну школу. Коли ж почалися бої на радянсько-німецькому фронті, цивільне населення краю стало залучатися на будівництво оборонних споруд. Василь Мусійович копав окопи та

протитанковий рив біля Сподобівки, допомагав проводити сільськогосподарські роботи. Наприкінці липня 1942 року Сеньок потрапив у зону тимчасової окупації гітлерівців, яка тривала понад 7 місяців.

Після визволення краю від окупантів В. Борисенко, який досяг повноліття, та група таких же юнаків були призвані до лав діючої армії. Призовників пішки відправили від Куп'янська до станції Калач Воронежської області, а далі _ потягом до Пензи. Там пройшли курс молодого бійця, після чого червоноармійців розподілили по військових частинах. Василь Мусійович потрапив до 44-го стрілецького полку прикордонних військ. Наприкінці вересня 1943 року прикордонників направили на Північний Кавказ. Саме в цей час війська противника розпочали відступ, брати участь у боях не довелося.

Полк прикордонників залишили в районі Грозного. Кілька місяців займалися бойовою підготовкою, бійці часто просили командирів направити їх на фронт, але на це ніхто не звертав уваги. А наприкінці лютого 1944 року стало зрозуміло, для чого там тримали військову частину. Прикордонників залучили до проведення масової депортації народів Північного Кавказу

(чеченців, карачаївців, калмиків) до Середньої Азії. Мирних жителів, звинувачених у колабораціонізмі, спочатку спустили з гір, а потім завантажили у залізничні вагони і вивезли на схід.

З Північного Кавказу 44-й стрілецький полк прикордонників було переведено на Далекий Схід. Зупинилися на станції Березівка, що розміщалася на берегах Амуру. Країна формувала армію до війни проти мілітаристичної Японії. Прикордонників включили до 25-ї армії Далекосхідного фронту. 9 серпня 1945 року бойові підрозділи армії перейшли в рішучий наступ. Він проходив у складних умовах серед сопок, боліт і далекосхідної тайги, часто доводилося зустрічати відчайдушний опір смертників- камікадзе. Але зупинити натиск радянських військ японці не змогли. Вже через два тижні наші війська, а серед них і Василь Мусійович, вийшли на територію Кореї. Там отримали довгоочікувану звістку про капітуляцію японців і кінець війни. Незабаром нашому земляку було вручено відразу три медалі: « За перемогу над Німеччиною», « За перемогу над Японією» і « За визволення Кореї»

Війна закінчилася, але служба в армії для Василя Мусійовича тривала ще

п'ять років. Його полк прикордонників перекинули на Курильські острови. Там охороняли кордони держави і одночасно налагоджували мирне життя на цих територіях.

Після демобілізації фронтовик працював у Харкові, на Лихачівській та Первомайській сільськогосподарських технічних станціях, з 1966 року трудився на різних посадах Шевченківської «Сільгосптехніки» та ремонтно – транспортного підприємства. У 1996 році колишній фронтовик очолив Шевченківську селищну, а у 2000 році – районну організацію ветеранів України. Василь Мусійович – був депутатом Шевченківської районної ради, активний учасник громадсько-політичного життя регіону. Він удостоєний звань «Почесний громадянин Шевченківщини» та заслужений ветеран України.

Помер Василь Мусійович 3 січня 2019 року.